

שלושה מצוות חלצו מהיום בו החלתי לחשוב על שושנה בזמן עבר, הרבה זכרונות, שבדי זכרונות, צלילי רגע, חלפו אל תול עיני ולא נבחו לי מנוח, כאשר התבקשתי לכתוב לעלון, הודיתי לל הזמנה, אולם בהחזיקי את העט ביד התערבבו עלי הדברים.

הרבה הרבה יכולתי לכתוב אל שושנה, אולם אין להתחלק עם האחרים בתוויות שאת זכרו אני מנסה לצרור כעת בצורה אחד שייפטר עמי תמיד. ובכל זאת - החלפתי לנסות להעלות על הכתב כמה רגעים מטונפים במסר מנות הכרזתי אתה.

נחמה! טאר מכל הפעמים שיסבבו ולמדנו ביחד, ובטיקו זכורות לי שתי הדמיונות. האחת לשני שבש שהי, מסיבות מדובר לא יכולנו שתינו לצאת להשתלמות החוץ לאזור, וברגע האחרון בודע לנו על פתיחת קרון להוראת שבנו בשית "בסביו" נאיול השחר. מיד קפצנו על המציאה, ובכסך שבועיים נסענו לשם יום יום עם קופסת בודיזש ללמוד את ההרצה, בבואנו הכיתה היינו יושבות להכין עבודת בית ביחד. באמצע הקורס היה זה יום אחד אשר בודדאי זכור לכל חברי המסך, בו היו חילופי אישילריו בין סבקים שלנו שממדו כמעט שלנו ואשר הסגידו את מספלי ההסייה של הסודים ובין כוחות סודיים. רוב הסגידים בפלו אז כאור סובה ודוגריה. שועבה ראבי חזרנו שאיילת השחר ועמדנו בראש סיבה, כמסגרינה בוללים סבדים כאשו בודו לנו שנשקע יושבים הכל במקלטים ואנחנו "מפוצצות" למקלטים של בתי ילדים, אבל אין מגיעים למסך? - לכסוף הספקנו להגיע וגם למלא את הרבתנו במקלטים.

קיץ אחר, אני חוזרת כהשתלמות על ספר למוד המתמטיקה של משלר, אהנוו מבולות את ימי ההכנות על טה לשנה בבקרים ולעבור ביחד על הספר. שושנה ביסודיות האופיינית לה פורחת כל הרגיל וכל טאלה בכסר ורושמת בעפרון את הספרון בצד השאלה בכספר, אגב, בגדים שאחרי זה צריך היה לשפור שהספר הזה יפול לידי הסורה וקא לידי החלסידים בשעת חילוקת הספרים ...

בהזמנורות אלה של למוד ודיון בצורות היינו גם טרבות לשוחח על דא ועל הא, על שיטות למוד, על השתלמויות, על הכנון מצב בית הספר פנים הבאות. בטנס לאחור אני בזכרת בנראא אחד במינוד. תמיד העכירה את רוחה של שושנה העובית שההפלה הפרמלית שלה לא הושלמה, ותמיד היא הייתה במקווה להשלים את למודיה. לאור כל האמן כל מהלך למודיה של שושנה, אולם לרבע לא חשש! שאת התואר היכסף היא תקבל כאשר היא כבר נאבקה עם טר המרות. לאור כל זאת קראתי את מספיה בטכנתה האחרון בו היא מאמרת את גאותה על שהשימה את התואר, ורק הכיפה אשר על כך שאחד המרצים במו לה ציון A- נהיה כוננתו "כבר אשעה יאירנת מחלתי כי החסרתו הרבה הרצאות". נדמה לי שאין הזכחה במוצת יותר לכות הרצון הכביר של שושנה כפי שתמיד הכרונות.

זכורתי לי יצור רגעים רבים בצורתה עם שושנה. הרגעים האלה כרוכים בפעילות הינוכית כל שהיו! אנו יושבות בכסריית הילדים ומקפלות ספרים, או נבטשות בכסריית העורים, אני טושיט חומר והיא מספלה ב"משרד" של בית הספר, אך מכל אלה קשה יותר לשכח את השעות הקטנות של הלילה כאשר הישיבה הסתיימה מזמן זמן! אהנוו עדיין עומדות נכסית הרחוב הראשי היסמא המובילה לשכון דהק ומספנות ומספנות. אז כאשר אני יושבת בחדרה, ושבו כבר מזמן מזמן סיימתי לספל בעגין שלשטו וכנסתי לשם, אבל אהנוו עוד יושבות ומספנות: "עוד כוס קפה?" "לא תורה, אני סוכרחה ללכת הביתה, לישון." וכך יושבים עוד שעה וחצי.

כפי שאמרתי, כיום בודו לנו רק ליבר על שושנה בלשון עבר, ולמרות זאת אני רובה להעלות הרגורים לעתיד.

אני רואה בדרך בודו להגזיח את שטה של שושנה כאופן הולם. נדמה לי שפרויקט רציני נחתם היה הספר הקטומי היה המפרדן ההולם ביותר, ומן הראוי שנתיחיל להשגב על כך.